

проблем ядерної безпеки тощо. У січні 1999 р. в Україні з візитом перебував прем'єр-міністр Канади Жан Крет'єн. Тоді ж було підписано 7 канадсько-українських міжурядових документів. У листопаді 1999 р. підписано угоду про співпрацю в галузі запуску комерційних супутників.

Канадська сторона неодноразово виявляла готовність надати Україні допомогу в розвитку інфраструктури ринку землі, малого і середнього бізнесу, підтримати фермерські господарства, паливно-енергетичний комплекс, охорону довкілля. Сьогодні двосторонні відносини Канади з Україною поглиблюються за всіма напрямками і динамічно розвиваються. У грудні 2001 р. глави зовнішньополітичних відомств Канади і України підписали Спільну декларацію про подальший розвиток особливого партнерства між обома країнами, яка дала змогу здійснювати економічну й науково-технічну співпрацю на якісно новому рівні [5, с. 120].

У повоєнні роки Канада пройшла шлях від англійського домініону до суверенної держави, яка для своїх громадян забезпечує достойний рівень життя. Входячи до клубу семи найбільш розвинутих країн світу, Канада з кожним роком відіграє все помітнішу роль у світі. У світовій спільноті Канада має репутацію прихильника політичних методів розв'язання спорів і конфліктів, а її дипломати відомі як майстри вироблення компромісів, враховуючи інтереси всіх учасників суперечки. Найбільш значимим елементом зовнішньої політики Канади у системі міжнародних відносин є миротворчість. І варто зазначити, що поступальний розвиток відносин з південним сусідом став для Канади вирішальним фактором у визначенні її концепції зовнішньої політики і в пошуку власного місця в міжнародній системі.

Список використаної літератури:

1. Перепелиця Г.М. Асиметрія міжнародних відносин / Г.М. Перепелиця, О.М. Субтельний. – К. : Видавничий дім «Стилос», 2005. – 555 с.
2. Комкова Е. Дипломатическая культура во взаимоотношениях США – Канада / Е. Комкова // Мировая экономика и международные отношения. – 2014. – № 7. – С. 98–106.
3. Остап Н.І. Канадсько-американські відносини у сферах безпеки та оборони / Н.І. Остап // Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право: збірник наукових праць. – 2009. – № 4. – С. 22–27.
4. Поволоцкий В.Б. Внешнеторговая стратегия Канады и перспективы советско-канадского экономического сотрудничества / В. Б. Поволоцкий. – М, 1978. – 123 с.
5. Шило В.Е. Канадский федерализм и международные отношения / В. Е. Шило. – М.: Наука, 1985. – 192 с.
6. America's Alliances and Canadian-American Relations / edited by L. McKinsey and K. R. Nossal. – Toronto : Summerhill Press, 1988. – P. 122.
7. Акт о Британской Северной Америке 1867. Вестминстерский статут. // Конституции государств американского континента. – М., 1959. – Т. 2. – С. 13-108.

ІМІГРАЦІЙНА ПОЛІТИКА США

Стаття присвячена висвітленню теми імміграційної політики США. Зроблено теоретичний аналіз видів, умов та особливостей, що стосуються імміграції до Сполучених Штатів Америки.

Ключові слова: імміграційне законодавство, імміграція для членів родини, імміграція на підставі працевлаштування, імміграція для біженців, диверсифікаційні візи.

Актуальність теми полягає у тому, що у наш час доволі багато людей з бідних країн у пошуках кращого життя вирішують змінити місце проживання, іммігруючи до Сполучених Штатів Америки, так як це одна з передових країн світу, що надає багато можливостей для роботи та подальшого розвитку. Імміграційна політика США є нестабільною та постійно змінюється в залежності від лідерів, які приходять до влади. Через це виникає багато непорозумінь.

Мета статті полягає у розгляді та дослідженні питань імміграційної політики США.

Згідно з документом, наданим Імміграційним Консульством США, імміграція до Сполучених Штатів Америки базується на наступних принципах: возз'єднання сімей; допуск осіб з навичками, які є цінними для економіки країни та захист біженців [1, с.1].

В залежності від причин імміграції розрізняють такі види

- Імміграція для членів родини. Возз'єднання сім'ї – це важливий принцип, що регулює імміграційну політику США. Такий вид імміграції дозволяє громадянам США та особам, що мають статус постійних резидентів привезти найближчих членів сім'ї до Сполучених Штатів.

До категорії найближчих родичів відносяться:

- чоловік/дружина громадянина США;
- неодружені неповнолітні діти (віком до 21 року)
- батьки громадянина США (заявнику повинно бути не менше 21 року, щоб подати клопотання про батьків).

Уряд США кожного року контролює кількість іммігрантів, які хочуть возз'єднатися зі своїми родинами в Америці, виділяють лише певну кількість імміграційних віз для членів сім'ї, які проживають в інших країнах.

Оскільки кількість бажаючих возз'єднатись зі своїми родичами в США, є надзвичайно великою, був розроблений так званий «пріоритетний список», який поділив усіх родичів залежно від ступеня споріднення на дві категорії:

близькі члени сім'ї та інші члени сім'ї.

- До категорії близьких членів сім'ї належать дружина/чоловік, неповнолітні діти до 21 року і батьки.
- До категорії інших членів сім'ї належать одружені/заміжні діти незалежно від віку, діти віком від 21 року, брат/сестра [2].

Для того, щоб віза на основі родинних зв'язків, була схвалена, потрібно, щоб:

- громадянин США подав клопотання щодо возз'єднання сім'ї;
- була встановлена легітимність відносин;
- було задовільнено вимоги щодо мінімального доходу;
- спонсор (громадянин США) підписав згоду, що буде фінансово відповідати за члена сім'ї після прибуття в США.

2. Імміграція на підставі працевлаштування. Згідно імміграційного законодавства США, кожного фінансового року (1 жовтня – 30 вересня), виділяється приблизно 140 000 імміграційних віз, які видаються на підставі працевлаштування [4].

Імміграційні візи на підставі працевлаштування діляться на п'ять преференційних категорій:

- «особи з надзвичайними здібностями» (мистецтво, наука, освіта, бізнес або легка атлетика; видатний професори та дослідники, багатонаціональні керівники та менеджери (обмеження – 40 000 осіб);
- члени професії, які володіють вищими ступенями, або особи, які мають виняткові здібності (мистецтво, наука або бізнес), (обмеження – 40 000 осіб);
- кваліфіковані робітники, які мають принаймні два роки навчання або досвіду, професіонали зі ступенями коледжу або «інші» працівники для некваліфікованої роботи, яка не є тимчасовою або сезонною (обмеження – 40 000 осіб);
- «певні іммігранти» включаючи релігійних працівників, співробітників іноземних служб США, колишній урядовці США службовці та інші (обмеження – 10 000 осіб);
- особи, які інвестують \$ 500,000 – 1 мільйон доларів на створення робочих місць на підприємстві, яке використовує принаймні 10 повно-робочих працівників США (обмеження – 10 000 осіб). [1, с. 4].

3. Імміграція для біженців. Якщо особу переслідують за політичні погляди, а також за релігійною чи національною ознакою, вона може звернутись в уряд США, попросивши політичного притулку. Для того, щоб отримати притулок, потрібні:

- факти, що підтверджують переслідування (наприклад, довідки про нанесення побоїв);
- доказ того, що держава не може забезпечити вам захист від переслідувань (копії відмов у порушенні кримінального діловодства в результаті нанесення вам каліцтв);
- документи, які підтверджують те, що подібні переслідування цілком реальні у вашій країні [3].

4. Диверсифікаційні візи (лотерея «Грін Кард»). Програма Державного департаменту США щорічно проходить у формі лотереї, і надає можливість отримати диверсифікаційну імміграційну візу США особам, з країн з історично низьким рівнем імміграції до США. Для розіграшу, щорічно передбачено 50 тисяч «Диверсифікаційних

віз» (скорочення ДВ), з яких жодна з країн учасниць не може претендувати більше ніж на 7% від загальної кількості віз. Участь у програмі безкоштовна.

Для того, щоб мати право на диверсифікаційну візу, іммігрант повинен мати середню освіту або мати, протягом останніх п'яти років, як мінімум, два роки досвіду роботи. [1, 6-7 с.].

Список використаної літератури:

1. How the United States Immigration System Works: August 2016 / American Immigration Council. – 9 p.
2. Возз'єднання громадянина США з дітьми, які проживають за кордоном. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.uamodna.com/articles/vozzednannya-gromadyanyna-ssha-z-ditjmy-yaki-prozhyvayutj-za-kordonom/>
3. Імміграція в США: основні способи імміграції в Америку на ПМЖ. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.greencardcenter.com.ua/ua/zhyttia-u-ssha/21-vyizd-v-ssha-osnovni-sposoby-immihratsii-v-ameryku-na-pmzh.html>
4. Імміграція на підставі працевлаштування. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ua.usembassy.gov/uk/visas-uk/immigrant-visas-uk/employment-based-immigration-uk/>

Олійник А.

ІММІГРАЦІЙНА ПОЛІТИКА ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ НА ПОЧАТКУ ХХІ СТ.

У статті розглянуто обставини, в яких відбулося пом'якшення підходу до допуску іноземних громадян на територію Сполученого Королівства, а також з'ясовано чим це було зумовлено. Висвітлено основні нововведення, які дозволили говорити про лібералізацію імміграційної політики Великої Британії на початку ХХІ ст. Коротко охарактеризовано наслідки трансформацій у сфері імміграційної політики.

Ключові слова: лібералізація імміграційної політики, імміграція, трудові мігранти, Програма для висококваліфікованих мігрантів, Велика Британія.

У Великій Британії у другій половині ХХ ст. була сформована одна з найбільш рестрикційних моделей імміграційної політики. Дослідники вказували на те, що британська політика є «особливим» випадком [4], що з усіх країн Європи (Західного світу) саме Сполучене Королівство найближче підійшло до досягнення «нульової імміграції» [7], р.338. Однак, з приходом до влади Лейбористської партії у 1997 р., а особливо у період між 2000 та 2005 рр., у британській імміграційній політиці розпочалася серйозна трансформація, яка ознаменувала «рішучий відступ від попередньої моделі» [8, с.29].

Різноманітні аспекти імміграційної політики Великої Британії досліджують такі зарубіжні науковці: З. Лейтон-Генрі, С. Спенсер, Е. Геддес, Р. Хансен, Дж. Солт, А.